

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. gradna 1905.

Leto VI.

Božično drevo.

„K posvetu, k posvetu,“ šepče
snežinka iz zračnih dalj,
„obleko potem vam napravim
iz belih nedolžnih halj.“

Vršalo med drevjem je v gozdu,
in krone so zibale se,
v posvetu božičnem so veje
lahno pripogibale se.

Predsednica lipa pa deje:
„Kar v letu svečanih je dni,
ob vsakem nas ena po svoje
Stvaritelja žitja časti.“

Junake krasimo me z venci,
v dvoranah v slovesni smo čas,
grobove me senčimo mrtvim,
po svetu vsem slove naš kras.

Svečanost božično katera
od nas naj dostojno slavi,
katera, ko Božič tod pride,
nakičena v čast mu stoji?“

Poljubila smreko snežinka
in lipa ji dala svoj dar,
nakitilo smreko vse drevje
v prekrasni, božični je čar . . .

„Nakičena s krasom prirodnim
Božiču na čast tukaj stoj;
med vsemi čast prva je tvoja,
sestré jo daré ti nocoj!“

Poljubila lipo snežinka,
prikloni se drevje ji vse:
„Pozdrave sporoči ti, smreka,
Božiču, ko todi prispe!“

Andrej Rapè.

